

Sygn. akt IV U 317/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Renata Darłak</i>
Protokolant:	<i>Ewa Grzybek</i>

po rozpoznaniu w dniu **8 października 2015r. w Rzeszowie**

sprawy z wniosku **Z. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o **stwierdzenie nieważności decyzji, ewentualnie odsetki od jednorazowego odszkodowania**

na skutek odwołania **Z. J.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

z dnia 25 marca 2015 r. znak (...)

I. **oddala odwołanie w części dotyczącej żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji,**

II. **zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 25 marca 2015 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni Z. J. prawo do ustawowych odsetek od kwoty jednorazowego odszkodowania przyznanego wyrokiem Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 22 kwietnia 2015r. sygn. akt IV U 452/14 za okres od 28 czerwca 2013r. do dnia zapłaty.-**

Sygn. akt IV U 317/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 października 2015 r.

Decyzją z dnia 25.03.2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. - na podstawie przepisu art. 15 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) - odmówił wnioskodawczyni Z. J. wypłaty odsetek od jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 15.03.2013 r.

W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji wskazał, że decyzją z dnia 20.08.2014 r. odmówił wnioskodawczyni prawa do wypłaty jednorazowego odszkodowania, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13.08.2014 r. nie stwierdziła u niej żadnego uszczerbku na zdrowiu, będącego następstwem w.w. wypadku.

W dniu 09.04.2015 r. wnioskodawczyni Z. J. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany w całości i orzeczenia co do istoty sprawy poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, ewentualnie zasądzenie odsetek ustawowych od kwot zasądzonych przez tut. Sąd, w sprawie o sygn. akt IV U 452/14 od dnia 28.06.2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie ewentualnych kosztów postępowania.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni podała, że w dniu 15.03.2013 r. uległa wypadkowi przy pracy; że decyzją z dnia 28.06.2013 r. organ rentowy uznał, iż przedmiotowe zdarzenie nie nosiło cech wypadku przy pracy; że tut. Sąd oddalił jej odwołanie od ww. decyzji ale wyrokiem z dnia 21.05.2014 r., sygn. akt IV Ua 22/14, sąd odwoławczy zmienił rozstrzygnięcie sądu I instancji, uznając sporne zdarzenie za wypadek przy pracy; że następnie zaskarżyła kolejną odmowną decyzję organu rentowego, z której wynikało, iż w wyniku wypadku nie doznała uszczerbku na zdrowiu; że jej odwołanie zostało zarejestrowane w tut. Sądzie pod sygn. akt IV U 452/14 oraz że w ramach postępowania, toczącego się pod tą sygnaturą w dniu 21.02.2015 r. wniosła o zasądzenie odsetek od ewentualnie zasądzonych kwot od dnia 28 czerwca 2013 r. do dnia spełnienia świadczenia.

Dalej wnioskodawczyni podniosła, że przepis art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nakłada na ZUS obowiązek wypłaty odsetek, w przypadku gdy ZUS w obowiązującym go terminie nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił świadczenia. Wskazała przy tym, że w dotychczasowym orzecznictwie sądowym przyjmuje się, iż zawarte w art. 85 ust. 1 u.s.u.s. określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza nie tylko niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, ale również wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania oraz że stanowisko takie uzasadnia się tym, iż wydanie przez ZUS niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia, w sytuacji gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności za które ZUS ponosi odpowiedzialność choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu praw (wyrok SN z dnia 18 lutego 2009 r., II UK 1919/08, wyrok SN z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, wyrok SN z dnia 07 kwietnia 2010 r., I UK 345/09). Ponadto wnioskodawczyni powołała się na uchwałę SN z dnia 07 kwietnia 2009 r. I UZP 2/09.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu przedmiotowej odpowiedzi podniósł, że nawet w przypadku przyznania orzeczeniem Sądu prawa do świadczenia – jednorazowego odszkodowania, oceny zasadności żądania odsetek z tytułu opóźnienia w jego wypłacie należy dokonać w kontekście przepisów art. 118 ust. 1 a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w powiązaniu z art. 58 ww. ustawy wypadkowej. Naprowadził jednocześnie, że na tle tych przepisów zasadą jest iż w sprawie, w której istniał spór co do prawa do danego świadczenia, za dzień, w którym doszło do wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do przyznania i wypłaty świadczenia, uważa się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia rozstrzygającego sprawę; że wyjątkiem od tej zasady jest sytuacja, w której z okoliczności sprawy wynika, iż nieustalenie prawa i wypłata świadczenia po terminie nastąpiła z przyczyn leżących po stronie organu, tzn. świadczenie mogło być przyznane już na etapie postępowania przez ZUS-em, gdyż prawo do niego było wówczas niewątpliwe; że na tle orzecznictwa w tym zakresie należy przyjąć, iż sytuacja taka miałaby miejsce gdyby sąd orzekający w sprawie mógł rozstrzygnąć spór co do takiego prawa od razu, opierając się jedynie na dowodach z dokumentacji przekazanej przez organ, bez prowadzenia dodatkowego własnego postępowania dowodowego czyli bez konieczności wyjaśniania okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy; że w przedmiotowej sprawie wobec konieczności ustalenia przesłanki prawa do świadczenia na podstawie dowodów z opinii biegłych oraz przy uwzględnieniu, iż biegli jedynie w części podzielili stanowisko wnioskodawczyni co do procentu uszczerbku, nie ma podstaw do przyjęcia, że prawo wnioskodawczyni do jednorazowego odszkodowania było od początku niewątpliwe i organ rentowy nie ustalił go oraz nie dokonał wypłaty z przyczyn, za które ponosi odpowiedzialność. Na koniec organ rentowy podał, że w jego ocenie nie zachodzą przesłanki z art. 85 ust. 1 zd. 1 ustawy systemowej, uzasadniające przypisanie mu

odpowiedzialności za brak świadczenia za czas procesu, toczącego się w sprawie o sygn. akt IV U 452/14; że tym bardziej uzasadnienia nie znajduje żądanie odsetek za okres jeszcze wcześniejszy tj. od dnia 28.06.2013 r. gdyż w tej sprawie orzekały dwa sądy i ich stanowiska były rozbieżne a także, że prawo do jednorazowego odszkodowania nie było tym wyrokiem ostatecznie ustalone, zaś przesądzenie jego istnienia wymagało prowadzenia postępowania co do pozostałych przesłanek ustawowych czyli w oparciu o wyrok wnioskodawczynie nie mogłaby domagać się wypłaty świadczenia jako należnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13.06.2013 r. wnioskodawczynie Z. J., za pośrednictwem pracodawcy - Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) w R. - złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 15.03.2013r.

Decyzją z dnia 28 czerwca 2013r. znak(...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. - na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2003 r. nr 199, poz. 1673 z późn. zm.) - odmówił wnioskodawczynie Z. J. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu w.w. wypadku. Na uzasadnienie faktyczne decyzji podał, że w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono, iż do zdarzenia z dnia 15.03.2013 r. doszło w drodze do pracy, czyli przed rozpoczęciem pracy.

Wnioskodawczynie zaskarżyła powyższą decyzję do tut. Sądu, który wyrokiem z dnia 14.11.2013 r., sygn. akt IV U 412/13 oddalił jej odwołanie. Podstawę przedmiotowego rozstrzygnięcia stanowiły dokumenty zgromadzone przez organ rentowy w aktach wypadkowych wnioskodawczynie. Na skutek apelacji Z. J., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 21.05.2014 r., sygn. akt IV Ua 22/14 zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że uznał, iż wypadek jakiemu wnioskodawczynie uległa w dniu 15.03.2013 r. jest wypadkiem przy pracy. Jednocześnie roszczenie o jednorazowe odszkodowanie przekazał do rozpoznania organowi rentowemu.

Orzeczeniem z dnia 26.06.2014 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawczynie w wyniku wypadku przy pracy z dnia 15.03.2013 r. nie doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Na skutek sprzeciwu wnioskodawczynie od powyższego orzeczenia sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem wydanym w dniu 13.08.2014 r. także nie stwierdziła u wnioskodawczynie żadnego uszczerbku na zdrowiu, spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 15.03.2013 r.

W oparciu o powyższe orzeczenie, decyzją z dnia 20.08.2014 znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. - na podstawie przepisów ustawy wypadkowej - odmówił wnioskodawczynie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 15.03.2015 r.

W związku z tym wnioskodawczynie po raz kolejny odwołała się do tutejszego Sądu. W toku postępowania, zapoczątkowanego w.w. odwołaniem, a toczącego się pod sygn. IV U 452/14, wnioskodawczynie wniosła o zasądzenie od organu rentowego odsetek ustawowych od jednorazowego odszkodowania, od dnia wydania pierwszej decyzji o odmowie przyznania prawa do tego świadczenia tj. od dnia 28.06.2013r. do daty jego spełnienia.

Postanowieniem z dnia 26.02.2015 r. tut. Sąd przekazał w.w. wniosek do rozpoznania organowi rentowemu.

W dniu 25.03.2015 r. organ rentowy wydał decyzję będącą przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie.

Następnie wyrokiem z dnia 22.04.2015 r., sygn. akt IV U 452/14, tut. Sąd zmienił decyzję z dnia 20.08.2014 r. w ten sposób, że ustalił, iż w wyniku wypadku przy pracy z dnia 15.03.2013 r. wnioskodawczynie doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10 % i z tego tytułu przyznał jej prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości odpowiadającej powyższemu uszczerbkowi. W pozostałym zaś zakresie odwołanie oddalił.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia była dokumentacja wypadkowa oraz dokumentacja orzecznicza – lekarska wnioskodawczyni a także opinie biegłych sądowych – specjalistów z zakresu neurologii i z zakresu otolaryngologii.

Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się z dniem 29.05.2015 r.

W dniu 24.04.2015 r. wnioskodawczyni wniosła o uzupełnienie powyższego wyroku o orzeczenie w zakresie ustawowych odsetek od zasądzonej kwoty od dnia 28.06.2013 r. do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 22.06.2015 r. przedmiotowy wniosek został oddalony. Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 13.08.2015r., który oddalił zażalenie wnioskodawczyni.

Powyższy stan faktyczny, jakkolwiek bezsporny pomiędzy stronami postępowania, Sąd ustalił na podstawie akt tut. Sądu o sygn. IV U 452/14, akt wypadkowych wnioskodawczyni i akt zgromadzonych w związku z ubieganiem się przez nią o ustawowe odsetki od jednorazowego odszkodowania. Dowody z dokumentów, zgromadzonych w w.w. aktach Sąd uznał za wiarygodne w całości albowiem nie budziły one wątpliwości zaś ich treść i autentyczność nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

W myśl § 13 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974) wypłata jednorazowego odszkodowania jest dokonywana w trybie przewidzianym dla wypłaty świadczeń określonych w przepisach o emeryturach i o rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych .

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie wypłaty świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy wydając orzeczenie stwierdza odpowiedzialność organu rentowego (art. 118 ust. 1a). Wypłata świadczenia wynikająca z decyzji następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni (art. 118 ust. 5).

W myśl zaś art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 poz. 1442 tekst jedn.) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrokiem z dnia 21.05.2014 r., IV Ua 22/14 Sąd Okręgowy w Rzeszowie zmienił decyzję organu rentowego z dnia 28 czerwca 2013r. znak (...)w ten sposób, że uznał, iż wypadek jakiemu wnioskodawczyni uległa w dniu 15.03.2013 r. jest wypadkiem przy pracy. Nie orzekł przy tym o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Nie uczynił

tego również tut. Sąd w sprawie o sygn. akt IV U 452/14 ., zmieniając zaskarżoną przez wnioskodawczynię decyzję z dnia 20.08.2014 znak: (...).

Powyższe nie pozbawia jednak wnioskodawczyni prawa do ubiegania się o odsetki za opóźnienie w wypłacie spornego świadczenia. W wyroku z dnia 24.03. (...), I UZP 2/11 Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, że brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

W świetle art. 85 ust. 1 ustawy systemowej jedyną przesłanką przyznania odsetek jest uchybienie przez organ rentowy terminowi do ustalenia prawa lub wypłaty świadczenia. Przyjmuje się, iż zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.04.2010 r., I UK 345/09).

Z kolei określenie „okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" oznacza, że ZUS nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od ZUS (por. wyrok SN z dnia 18 lutego 2009 r., II UK 191/08). Oznacza to, że obowiązek wypłacenia odsetek istnieje tylko wówczas, gdy ZUS nie dotrzymał terminu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty na skutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność. Do takich okoliczności zalicza się dokonanie niewłaściwej oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o to świadczenie przez lekarza orzecznika lub głównego lekarza orzecznika oddziału, która skutkowałą wydaniem decyzji odmawiającej prawa do prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 listopada 2013 r., III AUa 295/13), czy też wydanie niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia, w sytuacji gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki do uzyskania świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 października 2013 r., III AUa 425/13).

Z kolei w wyroku z dnia 7.04.2010 r., I UK 345/09, Sąd Najwyższy stwierdził, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia, jeżeli niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem a odmowa przyznania świadczenia jest wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego. W takim przypadku późniejsze wydanie prawomocnego wyroku sądu ubezpieczeń społecznych, przyznającego świadczenie i wpływ tego wyroku do organu rentowego nie mają znaczenia dla biegu terminu do wydania decyzji, od upływu którego ubezpieczonemu przysługują odsetki. W uzasadnieniu tegoż wyroku SN, jako okoliczności za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, wymienił przykładowo: błędną interpretację przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy. Podkreślił jednocześnie, że w przypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia a także że za okoliczności niezależne od organu rentowego, które zwalniają go od konieczności wypłaty stosowanych odsetek należy uznać sytuację, gdy wobec braku stosownych dokumentów organ rentowy nie miał możliwości ustalenia prawa do świadczenia (jego wysokości) należnego wnioskodawcy, a dokumenty te zostały przedłożone przez wnioskodawcę dopiero przed sądem.

W tym miejscu należy też przytoczyć uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2009r., I UZP 2/09, w której czytamy, że w razie odmowy przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy - orzeczeniem o uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 46 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) jest decyzja organu rentowego o odmowie przyznania jednorazowego odszkodowania (art. 15 ust. 2 pkt 2 tej ustawy); że wysokość jednorazowego odszkodowania ustala się według stawek za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, obowiązujących w dniu wydania tej decyzji, a kwota należnego odszkodowania

przysługuje wraz z ustawowymi odsetkami określonymi przepisami prawa cywilnego od daty wydania zaskarżonej decyzji; że w przypadku odmowy przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu zdarzenia wypadkowego, które nie zostało uznane za wypadek przy pracy, w istocie rzeczy także dochodzi do wydania orzeczenia o uszczerbku na zdrowiu, tyle że orzeczenia negatywnego, a w konsekwencji nieuznania przez organ rentowy zaistnienia ryzyka ubezpieczeniowego, jakim jest wyłącznie wystąpienie uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy; że inaczej rzecz ujmując, uszczerbek na zdrowiu doznany wskutek zdarzenia, które nie jest lub nie zostaje zakwalifikowane jako wypadek przy pracy, nie jest objęty chronionym na podstawie przepisów ustawy wypadkowej ryzykiem ubezpieczenia następstw wypadków przy pracy, co uzasadnia odmowę przyznania powypadkowego jednorazowego odszkodowania z ustawy wypadkowej; że w takiej sytuacji decyzja o odmowie przyznania jednorazowego odszkodowania zostaje wszakże oparta na "negatywnym" orzeczeniu o uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 46 ustawy wypadkowej z 2002 r. oraz że z treści tego przepisu nie wynika aby orzeczeniem o uszczerbku na zdrowiu było wyłącznie orzeczenie pozytywne, stwierdzające taki uszczerbek doznany w wypadku przy pracy, co pozwala twierdzić, iż takim orzeczeniem (negatywnym) jest także odmowa ustalenia uszczerbku na zdrowiu, oparta na zakwestionowaniu przesłanek prawnych koniecznych dla uznania określonego zdarzenia za wypadek pracy.

W kontekście powyższych rozważań należy stwierdzić, że organ rentowy już w dniu 28.06.2013 r. dysponował niezbędnym materiałem by wydać prawidłową decyzję. Błędnie jednak zinterpretował obowiązujące przepisy. W tej sytuacji należy uznać, iż to Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wyłącznie z przyczyn, za które on sam ponosi odpowiedzialność spowodował, że jednorazowe odszkodowanie zostało wypłacone wnioskodawczyni ze znacznym opóźnieniem.

Dodać trzeba, że przez pojęcie „wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności”, o którym mowa w art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności, koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa do świadczenia. Stąd też trzydziestodniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty, w razie gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. Natomiast gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten jest liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Uwzględniając powyższe Sąd uznał za zasadne roszczenie wnioskodawczyni o zapłatę odsetek od jednorazowego odszkodowania od dnia 28.06.2013 r. do dnia zapłaty.

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 KPC, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, orzekając jak punkcie II wyroku.

Z kolei żądanie wnioskodawczyni o stwierdzenie nieważności decyzji podlegało oddaleniu, jako nie znajdujące podstawy prawnej, o czym orzeczono w punkcie I wyroku. W myśl bowiem art. 477¹⁴ § 1 i 2 kpc sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia. Natomiast w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego i orzeka co do istoty sprawy. Przepisy kpc nie przewidują zatem możliwości stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego, nawet gdy jest ona błędna.